

κατάλληλοι μόνον ὡς τροφή τῶν γαλῶν καὶ ἀπορριπτό-
μενοι, κατ' ἀκολουθίαν, διὰ τὴν σμικρότητά των ἢ διὰ τὸ
τελὲς τῆς σαρκὸς των Κεφαλλ. Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.) Πάρ.
Λεύκ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἡ Θρασύβουλος 'ς τὴ βλώρ'
ἐπάρ' ζι τὰ γαττόψαρα Μανδαμᾶδ.

γαύρα ἢ, Ζάκ. Θράκ. (Αἶν.) Σῦρ. — Ἀ.Βαλαωρ., Ἔργα
347 — Λεξ. Δημητρ. γούβρα Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαυριάζω, παρ' ὃ καὶ γουβριάζω, καθ' ὅ-
σοις χωρητικὸν σχηματισμὸν. Πβ. Γ.Χατζιδ. ΜΝΕ 1, 76/77.

1) Ἡ ἐπαρσις, ἡ ἀλαζονεία Θράκ. (Αἶν.) — Λεξ. Δημητρ.
Ἡ ἀλόγιστος μανία Ζάκ. Σῦρ. — Ἀ.Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. :
ἦν ἐπίασε γαύρα (ἐπὶ γυναικὸς οἶονε μαινομένης) Σῦρ.
Φρ. Λύσσα καὶ γαύρα! (ἐνν. νὰ σὲ φάῃ ἄρᾳ) Ζάκ. || Ποίημ.

Συντρίμματα καὶ χαλασμοί! Γαύρα παντοῦ καὶ λύσσα!
Κάνένα γλυκοχάραμα. Νύχτα, σκοτάδι, πίσσα!

Ἀ.Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. β) Ἡ ἐρωτικὴ μανία, ὁ ἀκατάσχετος
ἐρωτικὸς ὀργασμὸς (ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων) Πελοπν.
(Γαργαλ. κ.ά.) : Ἀνοιξε τὴ βόρτα νὰ φύγῃ ἡ παλιόγατ-
τα, πού τὴν ἐπίασε γούβρα καὶ δὲ σταματάει Γαργαλ.
|| Φρ. Γούβρα καὶ λύσσα νὰ σὲ πιάσῃ! (ἄρᾳ πρὸς ζῶα ὀρ-
γῶντα ἢ καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐρωτομανεῖς) αὐτόθ.

γαυράκι τό, Ἑρεικ. Κέρκ. (Αὐχίον. Ρόδ.) Ὁθων. Πε-
λοπν. (Μάραθ. Πυλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαῦρος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Ὁ μικρότερος τοῦ συνήθους «γαῦρος», δι' ὃ ἰδ. γαῦ-
ρος, ὁ, ἐνθ' ἄν. Συνών. γαυρέλι, γαυρί, γαυρίδι (Ι),
γαυρίτσι, χαψί.

γαυρέλι τό, Ἑρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Αὐχίον.)
Ὁθων. Πελοπν. (Κορών. Μάραθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαῦρος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλι.
Γαυράκι, ὁ ἰδ.

γαυρί τό, Ἑρεικ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαῦρος κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.
Γαυράκι, ὁ ἰδ.

γαυριάζω γαυριῶ Κῶς γαυριάω Χίος γαυριάου Πε-
λοπν. (Βερεστ.) γαυτξιώ Κάλυμν. γαυξίουρ ἐνι Τσακων.
(Πραστ.) γαυριάζω Ζάκ. Καππ. (Σινασσ.) Κύθηρ. Πελοπν.
(Βούρβουρ. Γορτυν. Δημητσ. Κυνουρ. Λάστ. Ὀλυμπ. Σιβ.
κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σῦρ. Τῆν. — Π.Βλαστ., Ἀργώ, 54
Κ.Παλαμ., Περᾶσμ. καὶ Χαιρετ., 110 Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν
τάφ., 89 Ἀ. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 110 — Λεξ. Περίδ. Βυζ.
Βλαστ. Πρω. Δημητρ. γαυριάζω Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Σάμ.
γαυριάζ-ζω Κῶς γαυριάντζω Ἀστυπ. γαυριγιάζω Κυδων.
Λέσβ. γουβριάζω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γαργαλ. Κλουτσινοχ.
Μεσσ. Ὀλυμπ.) γουβριάου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) γουβράου
Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Τριφυλ.)

Τὸ ἀρχ. γαυριῶ, ὅθεν τὸ γαυριάζω, ἤδη Βυζαντ., κατ'
ἀναλογικὸν μεταπλασμὸν πρὸς τὰ εἰς -άζω πβ. Γ.Χατζιδ.,
ΜΝΕ 1, 275/76. Διὰ τὴν μετακίνησιν τοῦ τόνου εἰς τὸν
τύπ. γαυξίουρ ἐνι, βλ. Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν. 2, 586. Ἡ με-
ταβολὴ γαυ->γούβ- εἰς τοὺς τύπ. γουβριάζω - γου-
βριάου - γουβράου ἐκ συμφυρμού πιθανῶς πρὸς τὸ οὐσ.
γουρούνα, πρὸς ὃ συνάπτονται κατὰ κυριολεξίαν. Βλ.
κατωτ. ἐν σημ. 4.

1) Ἐπαίρομαι, κομπάζω Τσακων. (Πραστ.) — Κ.Παλαμ.,
ἐνθ' ἄν. : Τσ' εἰς γαυξίου ἐτρον; (διατί κομπάζεις ἔτσι;)
Πραστ. || Ποίημ.

Γαύριαζε πολεμόχαρα σὲ ἀπάτητα ταμπούρια
μὲ τ' ἄρματα κι ὁ ἐχθρὸς

Κ.Παλαμ., ἐνθ' ἄν. 2) Μαίνομαι, εὐρίσκομαι ἐν ἐξάλλῳ κα-
ταστάσει Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Ζάκ. Κῶς Σῦρ. : Γαυριάξανε αὐτὲς
κ' ἐσπάκανε τὸ στόμα τουνε Κύμ. Ἐγαύριασες; νὰ δὲ ξέρω!
(πρὸς γυναικα ἐκνευριστικῶς φλυαροῦσαν) Σῦρ. Μετοχ.
ἐμμανής, ἐξάλλος : Μωρὲ σύ, γιέ μου, ἦρτες μου γαυριω-
μένος! Κῶς 3) Προξενῶ ἐνοχλητικὸν θόρυβον φωνασκῶν
καὶ ἀτακτῶν (ἐπὶ παιδίων) Κυδων. Λέσβ. Τῆν. : Ἐνα σουρὸ
μουρὰ γαυριγιάζιν 'ς τοῦ δρόμου Κυδων. Γαυριγιάζιν τὰ
μουρὰ μέσ' 'ς τίς στράτις Λέσβ. Συνών. γαυριώνω. 4) Εὐ-
ρίσκομαι εἰς ἐρωτικὸν ὀργασμὸν, ὀργῶ πρὸς συνουσίαν (ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζώων) Ἀστυπ. Κάλυμν. Καππ. (Σινασσ.) Κύ-
θηρ. Κῶς Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βερεστ. Βούρβουρ.
Γαργαλ. Γορτυν. Δημητσ. Κλουτσινοχ. Κυνουρ. Λάστ. Μεσσ.
Ὀλυμπ. Σιβ. Τριφυλ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Χίος. —
Λεξ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. : Ἐγαύριασες γιὰ γυναικα,
κακομοίρη μου! Ὀλυμπ. Ἐγαύριαξε πιά καὶ δὲν ὑποφέρεται
κεῖν' τὸ παλιόκορίτσο Βερεστ. Γαύριαξι αὐτεῖν' ἡ προκνουμ-
μέν'! (ἐνν. γυνὴ σκανδαλώδους διαγωγῆς) Σάμ. ἄολε, εὐτὸς
εἶναι-γαυριωμένος! Κῶς Ἡ γουρούνα γαυριάζει Δημητσ.
Σιβ. κ.ά. Ἐγούβριας' ἡ γουρούνα μας καὶ θέλει καπρί Ἀν-
δρίτσ. Ἡ γουρούνα γουβράει, σῶρ' τηνε 'ς τὸ καπρί γιὰ νὰ
ξεκόψῃ Γαργαλ. Γουβράει γιὰ τὸ καπρί ἡ γουρούνα μας
Τριφυλ. Γαύριαξε ἡ ἀναθεματισμένη καὶ δὲ συμμαζεῦεται
τίς νύχτες (ἐνν. ἡ γάττα) Γορτυν. Τώρα τὸ Γενάρη γου-
βράνε οἱ κατσούλες καὶ γίνεται σύθρηνο Βερεστ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. γαυρίζω. Μετοχ. ὁ πρὸς συνουσίαν ὀργῶν, ἐ-
ρωτομανής, ἀναίσχυντος : Ἡρτεμ' ὁδὸ τὸ ταξίδι γαντζιωμέ-
νος Κάλυμν. Ἐγινε μιὰ γαυριασμένη πού δὲν ἔχει τὴν ὀ-
μρία της (ἐπὶ γυναικὸς ἀνδρομανοῦς) Κυνουρ. Ἐναι μιὰ
γουβριασμένη 'φτούνη 'φτοῦ! (ὁμοίως) Γαργαλ. Μωρὴ
γαυριασμένη! (ὑβρ. πρὸς γυναικα) Βούρβουρ. Ἡ γουρού-
να μου δὲ γλωσσάζει τίποτις, ἡ γουβριασμένη! Θὰ δὴ
βάου ταχιά 'ς τὸ καπρί (δὲ γλωσσάζει=δὲν τρώγει) Γαρ-
γαλ. 5) Ἐπὶ στοιχείων τῆς φύσεως (ἡλίου, ἀνέμου, κλπ.)
ἡ βλαστήσεως, εὐρίσκομαι εἰς ἐντονωτάτην ἐκδήλωσιν, ὀρ-
γιάζω Π.Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Ἀ.Μαμμέλ., ἐνθ' ἄν. Σ.Μυριβήλ.,
ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. : Οἱ θαλασσινοὶ λέν: γαύριασε ὁ
καιρὸς Ἀ.Μαμμέλ., ἐνθ' ἄν. Ἦταν ἓνα θεριωμένο δάσος,
ἀπὸ κεῖνα πού γαυριάξανε πάνω 'ς τὴ γῆ 'ς τίς πρώτες
ἡλικίες της Σ.Μυριβήλ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Σὰν πυρωμένο σίδερο τὰ βράχια φλογασπρίζουν
μέσ' 'ς τὴ γυμνὴ τὴν ἀντηλιά, πού 'ς τίς κορφὲς γαυριάζει
Π.Βλαστ., ἐνθ. ἄν. Συνών. γαυρομανῶ 2.

γαυριάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. γουβριάρης Πελοπν. (Ἀρκαδ.
Γαργαλ.) Θηλ. γαυριάρα Πελοπν. (Δημητσ. κ.ά.) γου-
βριάρα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ.) Οὐδ. γουβριάρικο Πε-
λοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαύρα, παρ' ὃ καὶ γούβρα, καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ιάρης.

1) Ἐπὶ ζώων (ἰδίᾳ χοίρων καὶ γαλῶν), ὁ ὀργῶν πρὸς
συνουσίαν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσ. κ.ά.) : Γαυριάρα γου-
ρούνα Δημητσ. Γουβριάρης γάττος-γουβριάρα γάττα Ἀρ-
καδ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπων (ἰδίᾳ γυναικῶν), ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὰ
ἀφροδίσια, ἐρωτομανής, ἀκόλαστος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαρ-
γαλ.) : Νὰ χαθῆς, γουβριάρη! Οὐλο τὸ κεχρί ἔχεις 'ς τὸ νοῦ
σου (κεχρί=γενετήσιος πρᾶξις) Γαργαλ. Μώρ' γουβριάρα!
'σύχασε, μωρὴ! αὐτόθ. Γουβριάρα γυναικα - γουβριάρικο
κορίτσι Ἀρκαδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γουβριάρα Ἀρκαδ.

